Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302.
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 72. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 31-го БЕРЕЗНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 31, 1979 No. 72. VOL. LXXXVI.

ЗВЕРНЕННЯ

Українського Конгресового Комітету Америки в 100-річчя народження С. Петлюри

Впродовж цілого свого історичного існування український нарід беззастережно прагнув жити самостійним, від зовнішніх сил незалежним, повним творчим життям, бути правдивим господарем своєї землі, рівним усім іншим народам світа. Ці свої прагнення виявляв він від зарання своєї історії всілякими шляхами, а в першу чергу творенням власної держави і безкомпромісовою боротьбою за неї. У дуже складних і важких життьових умовах, на перехрестях великих походів і мандрівок народів йому не завжди вдавалося цю державу зберегти і захистити. Одначе, навіть у найважчих періодах історії, добі великої Руїни під час татарського лихоліття, в часі поневолювання царською Росією, чи в роках большевизму, ці прагнення були в українському народі і вони проявляли себе.

Роки 1917-20 це час великого життьового іспиту в житті нашого народу; після двох сотень років неволі, нищення всього українського Москвою, він свою державу відбудував і захищав на полях боїв.

1978 року минуло 60 років від проголошення IУ Універсалу, який проголосив повну державність України, та став наріжним каменем усіх наших національних починань сучасности. В 1979 році відзначуємо 60-ту річницю соборности, злуки українських земель в одну українську державу. Обидва ці акти сталися волею цілого українського народу, всіх земель і всіх його суспільних верств.

У цих актах величезну ролю відіграв Симон Васильович Петлюра. В травні цього року минає 100 років від його народження. В Україні відзначення цих роковин, як і всі вияви українського життя карається найжорстокішими карами. Бо Симон Петлюра був не лише Головним Отаманом Військ Української Народної Республіки і Головою її найвищого державного органу — Директорії, але він став символом української національної революції, прапором визвольної боротьби і державного будівництва українського народу. Його ім'я стало синонімом українського патріота-державника.

Життьовий шлях Симона Петлюри — це історія національного відродження кінця XIX і перших десятиріч XX сторіч. Уже учнем в духовній семінарії в Полтаві — де він народився 10-го травня 1879 року, С. Петлюра бере участь в нелегальній діяльності студентського гуртка, стає організатором першої національної Революційної Української Партії (РУП). Переслідуваний царською охраною, знаходить він захист і місце праці національного діяча революціонера в Києві — на Кубані, у Львові — в Москві й Петербурзі.

Від перших днів революції в 1917 році, він (в Києві) організатор масових національних здвигів, демонстрацій і національного війська. У кожному акті Національної Революції, в кожному її здобутку і перемозі є його сліди. А коли „встоятись не було сили" і війська УНР відступили з України, Симон Петлюра ділив з ними гіркість і біль невдачі аж до останніх своїх днів.

Невдача визвольних змагань не зломила і не захитала Симона петлюри. Він дальше мобілізував народ до безперервних зусиль, продовження визвольної боротьби — своїм словом, пером, статтями і закликами. Цю його діяльність перервали стріли большевицького агента на вулиці Расін у Парижі, 25-го травня 1926 року. Але його думка, його невмирущий приклад залишилися і навіки супроводитимуть український нарід у його визвольній боротьбі.

Сторіччя народин Симона Петлюри не може відзначувати наш народ в Україні і поза залізною заслоною. Урочисто і многолюдно відзначимо його — ми, вітка українського народу у Вільному світі. Цим засвідчимо свою відданість ідеям національного визволення українського народу та свою готовість ділом, зусиллями та жертвами причинитися до його перемоги.

Український Конгресовий Комітет закликає все українське громадянство ЗСА, свої Відділи, всі організації і товариства гідно відзначити ці великі роковини.

ЕКЗЕКУТИВА УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Березень 1979 р.

Суспільна Служба Українців Канади продовжує корисну працю

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Місію несення допомоги потребуючим українцям під час Другої світової війни — сповняв Фонд Допомоги при Централі КУК. Після війни це завдання перебрала на себе Суспільна Служба Українців Канади (ССУК), яка спочатку діяла як рам'я Централі КУК. Згодом ССУК оформилась у окрему громадську організацію, яка входить до складу Централі КУК і якої представник засідає в Президії КУК. Філії ССУК можуть входити до складу місцевих Відділів КУК. Членами ССУК можуть стати інші українські організації, які ведуть харитативну діяльність та індивідуальні особи.

Централя ССУК має свій осідок в Торонто, а її Філії діють у таких центрах: Монтреал, Торонто, Вінніпеґ, Едмонтон, Тандер Бей, Віндзор, Гамілтон, Ошава і Ст. Кетеринс. Крайові з'їзди ССУК відбуваються щотри роки вчас конґресів КУК, на яких вибирається Головну Управу. Як все-канадська організація, ССУК бере участь у конґресах СКВУ і входить до складу Світової Ради Суспільної Служби при СКВУ.

Головним завданням ССУК є нести допомогу тим українцям і українським родинам, які є в потребі. Для здійснення того завдання, Філії ССУК ведуть свої бюра порад і, в міру можливостей, уділяють фінансової допомоги хворим, новим іміґрантам, студентам, молоді на літних таборах, та всім іншим потребуючим членам української громади. Фонди на свою допомогову діяльність ССУК збирає у формі добровільних датків від окремих осіб і організацій і як приходи з імпрез та збірок „Теґ-Дей", які за дозволом міських управ щорічно переводиться з повним успіхом на вулицях Торонто, Вінніпеґу і Тандер Бей.

Останніми роками, ССУК посилила акцію допомоги українцям в інших країнах, а зокрема родинам переслідуваних в Україні, та тим братам і сестрам, які мали змогу видістатись з України. Для тієї акції, ССУК втримує Представниц-

(Закінчення на стор. 4)

Поширюються чутки про хворобу Брежнєва і його нездібність виконувати владу

Москва. — Численні кореспонденти акредитовані в Совєтському Союзі інформують, що 72-річний генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв тяжко захворів на інфлюенцу і перебуває на лікуванні поза Москвою. У зв'язку з його хворобою Рада Міністрів СССР відкликала, в порозумінні із французькою амбасадою, візиту президента Франції Валери Жіскара д'Естейна, який мав намір приїхати до СССР в четвер, 29-го березня ц. р. з офіційною трьохденною візитою і вести переговори про покращання відносин між Францією і Совєтським Союзом в ділянці політики, економіки, торгівлі, технологічної, культурної співпраці тощо.

Хвороба Брежнєва зміцнила вже раніше кружляючі в СССР вістки, що совєтський диктатор дійсно поважно хворий і що він не спроможний більше виконувати влади. Як відомо, Брежнєв крім генерального секретаряту ЦК КПСС і „президентури", має також й інші завдання в Раді оборони СССР, як маршал Совєтського Союзу і конституційний зверхник держави та в інших державних установах.

Західні дипломати в Москві підкреслюють цікавий факт полагодження речниками Совєтського Союзу справи відкладання візити Жіскара д'Естейна. Міністер закордонних справ СССР Андрей Громико викликав до міністерства французького амбасадора Бруна де Лессі і заявив йому, без окремого пояснення, що приїзд президента Франції до СССР відкладено і що інший реченець приїзду буде визначений в порозумінні совєтського і французького урядів. Тільки опісля Громико додав, що візита не може відбутися під теперішню пору, тому, що Брежнєв захворів грипою. Годину пізніше цю інформацію передало совєтське пресове агентство ТАСС, заявляючи, що відкладення приїзду Жіскара Д'Естейна наступило за „обопільною" згодою.

Щоб залишити враження, що між Москвою і Парижем нічого не змінилося, совєтська преса продовжує писати про позитивність французької закордонної політики, поміщуючи навіть інтерв'ю з президентом Франції, зарекордоване в Парижі кореспондентом ТАСС.

Політичні спостерігачі стверджують, що французька сторона не дуже задоволена таким оборотом справи, бо через три тижні в Москві мають розпочатися наради Центрального Комітету КПСС і новообраної Верховноє Ради, які абсорбують увесь час і енергію Леоніда Брежнєва, якщо він прийде до здоров'я. Останньо Брежнєва бачили в Кремлі минулоого четверга, 22-го березня і від того часу він нігде не показувався.

Випадок у нуклеарній електростанції в Пеннсильвенії спричинив радіяцію

Міддлтавн. — Випадок у холодильниках нової нуклеарної електростанції у Пеннсильвенії спричинив радіяцію, яка поширилась на просторі 16-ох миль. Електростанцію відкрито три місяці тому на малому острові річки Саскветанна якихсь 11 миль на південь від столичного міста Гаррісбурґ.

Випадок стався у середу, 28 березня, коли з невідомих причин задержався доплив води до металевих труб з уранієм, у наслідок чого ці труби надмірно нагрілись, а то й розтопились, спричинюючи надмірну радіяцію в силі 15 міліремів у порівнянні до нормального виділення в силі 0.01 мілірема. Але навіть ця потужність не становить загрози робітникам і мешканцям сусідніх міст твердять речники Нуклеарної реґуляційної комісії, які прибули негайно на острів з відповідною машинерією і протизаходами. Як відомо, при пересвітленні легенів людини машина Рентґена виділює радіяцію в силі 30 міліремів.

У самих холодильниках занотовано радіяцію в силі 70 міліремів і їх негайно ізольовано, а цілу станцію закрито на неозначений час.

Затіснюють режим у Китаї

Офіційні урядові чинники твердять, що оборонці прав людини створюють атмосферу непевности, відтягають робітничі маси від нормальної праці, спричинюють заколоти, зменшують продуктивність в індустрії і сільському господарстві. „Згідно з існуючими законами в Китайській Народній Республіці уряд має право заарештувати і притягнути до судової відповідальности кожного, хто займаєтьст цими справами", — говориться у газеті китайських комуністів. „Одним словом, ми не будемо ставитись до таких осіб поблажливо", — запевняють оборонців людських прав китайські диктатори

Гонк Конґ. — Пресові аґентства інформують, що керівники Китайської Народної Республіки почали затискати режим супроти тих осіб, які активізуються на відтинку оборони прав людини і домагаються більшої свободи та демократичних реформ. До Гонк Конґу дістався переклад статті надрукованої в офіційному органі китайської Комуністичної партії „Жіньмінь Жібао", яка вказує, що центральний уряд в Пекіні плянує силою, якщо цього буде потрібно, припинити процес „нездорової тенденції" у суспільстві, особливо серед молоді, яка чимраз голосніше домагається змін у суспільному житті.

Совєтський Союз збільшує збройну допомогу Афганістанові

Вашінгтон. — Не зважаючи на осторогу ЗСА, Совєтський Союз посилив доставу зброї до Афганістану з метою приборкання щораз то більше зростаючого повстанського руху.

Деякі джерела Вашінгтону твердять, що Совєтський Союз доставив Афганістанові 25 гелікоптерів, хоча речники Державного департаменту ЗСА не могли підтвердити цих здогадів, заявляючи, однак, що ці совєтські літаки, які приземлились на летовищі біля Кабулю на початку цього тижня є воєнно-транспортового типу і їх часто вживається для перевозу гелікоптерів.

У міжчасі мусулманські повстанці посилили свою діяльність у західніх провінціях країни, зокрема в околицях міста Мазар-і-Шаріф, біля 200 миль на північний захід від Кабулю. Бої рівнож продовжуються у північносхідніх районах біля границі Пакістану. Речники урядових кругів Афганістану повідомили, що військам вдалось відбити провінційне місто Герат, що його повстанці були відтяли минулого тижня.

ЛІВІЯ, СИРІЯ, І ПВО ВИМАГАЮТЬ ВСТАНОВЛЕННЯ САНКЦІЙ ПРОТИ ЄГИПТУ ТА ЗСА

Багдад, Ірак. — З уваги на те, що під час конференції членів Арабської Ліґи, точніше, міністрів закордонних справ і міністрів скарбу, більшість делеґацій відмовилася встановити суворі економічні санкції проти Єгипту та Америки за єгипетсько-ізраїльський мирний договір, провідник Палестинської Визвольної Організації (ПВО), Ясір Арафат, а також делеґації Лівії та Сирії в середу, 28-го березня вийшли із залі нарад, заявляючи, що не повернуться аж поки Арабська Ліга не схвалить згадані санкції, які включали б ембарґо на експорт нафтової ропи до ЗСА та Єгипту.

Поміркованi члени Арабської Ліґи, зокрема Савдійська Арабія та Йорданія, готові застосувати „мінімальні санкції" проти Єгипту, тобто встановити бойкот єгипетських фірм, які торгують з Ізраїлем, перенести головну квартиру Ліґи з Каїру та тимчасово завісити членство Єгипту в згаданій Лізі.

Ці ж поміркованi арабські лідери не хочуть встановляти санкцій, які „шкодили б населенню Єгипту".

Натомість Лівія, Сирія, ПВО та інші радикальні арабські країни і групи вважають, що Єгипет і ЗСА мусять бути „суворо покарані" за те, що „зрадили інтереси палестинців і цілого арабського світу".

Того самого дня уряд Оману, арабської країни, яка лежить в південносхідній частині Арабського півострова, похвально висловився про єгипетсько-ізраїльський мирний договір, вказуючи, що договір спричиниться до звільнення окупованого досі Ізраїлем Сінайського Півострова. Оман — це перша арабська країна, яка позитивно оцінила мирний договір між Каїром та Єрусалимом.

Йорданія в середу відкликала свого амбасадора з Каїру, але зазначила, що не зриває дипломатичних зв'язків з Єгиптом.

Конференцію Арабської Ліги в Баґдаді перервано на неозначений період часу, щоб дати змогу делеґаціям усіх членів виготовити компромісову розв'язку.

Минулої середи єгипетський президент Анвар ель-Садат висловив невдоволення з того факту, що ЗСА та Ізраїль підписали окремий „меморандум", яким Америка зобов'язалася допомогти Ізраїлеві економічно, дипломатично та мілітарно, якщо Єгипет нарушав би постанови мирного договору між цими двома країнами Близького Сходу. Державний департамент зразу відповів, що ЗСА були запропонували підписати такий самий „меморандум" з Каїром, але єгипетський уряд відмовився. Речник Державного департаменту підкреслив, що ізраїльсько - американський „меморандум" не є „взаємним оборонним договором", бо ЗСА матимуть право вирішувати, чи Єгипет дійсно нарушив договір і які протидії Америка повинна розпочинати, як теж рішати, чи взагалі робити будь-які протидії.

Британський прем'єр Каллаген одержав вотум недовір'я в парляменті, заповідають нові вибори

Лондон. — Уряд прем'єр-міністра Джеймса Каллагена, не одержавши в середу, 28-го березня ц. р., вотуму довір'я в парляменті різницею одного голосу, правдоподібно подасться до димісії, бо речники обидвох великих британських партій — Робітничої і Консервативної — вже заповідають можливість нових виборів у половині травня, або в червні. Політичні спостерігачі інформують, що це перший випадок на протязі 55 років, що уряд Її Величности королеви Єлисавети II одержав вотум недовір'я в парляменті і у зв'язку з цим мусять відбуватися надзвичайні вибори у Великій Британії.

Після формального голосування (311 голосів за і 310 голосів проти), прем'єр Каллаген заявив, що він плянує негайно передати вислід голосування королеві Єлисаветі II, якій він складе свою резиґнацію й запропонує розписання нових парляментарних виборів.

Падіння уряду прем'єра Каллагена створило також цілий ряд інших труднощів, зокрема внутрьшнього порядку і обмежило до мінімуму започатковані урядові проєкти надання самоурядування шотляндцям і валійцям.

Уже сьогодні передбачають, що у випадку розписання нових парляментарних виборів, перемогу здобудуть консерватисти, бо уряд Каллагена не зумів розв'язати багатьох, зокрема економічних і робітничих проблем, які довели до зниження життьового рівня в цій країні. Згідно з переведеними опитами багатьма дослідчими організація-

(Закінчення на стор. 4)

Рада Безпеки ОН засудила Південну Африку

Ню Йорк. — Рада Безпеки Об'єднаних Націй засудила Південну Африку за „постійні інвазії" Анголі і загрозила приміненням санкцій, якщо ці інвазії продовжуватимуться. За резолюцією голосувало 12 членів Ради, а ЗСА, Велика Британія й Франція здержались від голосування.

У листі до Ради Безпеки міністер закордонних справ Південної Африки Рельоф Бота пояснив, що військові акції переведено з метою знищення „баз терористів" у Анґолі і в Південно-Західній Африці. Терористи вживають прикордонні бази на випади в територію Південної Африки, твердить Бота, повідомляючи Раду, що в середу, 28-го березня, терористи схопили 39 дітей і їхню учительку та вбили одного старшого віком хлібороба.

Делеґати ЗСА, Великої Британії й Франції вияснюючи їхнє становище до резолюції, твердили, що уряди їхніх країн стараються вплинути на Південну Африку, щоб вона погодилась на плян ОН щодо замирення і виборів у Південно-Західній Африці, також відомої під назвою Намібія.

Згідно з резолюцією, Анґоля повинна подати генеральному секретареві ОН точну листу пошкоджень і число вбитих чи схоплених осіб до 30-го квітня ц. р. Тоді Рада Безпеки розгляне можливість примінення санкцій до Південної Африки.

Делеґати Великої Британії, яка веде обширну торгівлю з Південною Африкою, заявили, що вони не почуваються до обов'язку примінювати будь-які санкції до Південної Африки під цю пору та відкидають можливість економічного бойкоту.

Совєтська преса критикує американців за випадок в амбасаді

Москва. — Совєтська газета „Ізвєстія", орган Верховної Ради СССР, виступила з критикою проти американських речників амбасади в Москві за те, що вони запросили до амбасади совєтського громадянина, молодого 27-річного моряка на прізвище Я. М. Власенко, який опісля розірвав себе бомбою. Як відомо із раніших інформацій, Власенко, зайшовши в товаристві американського урядовця Роберта В. Прінгела до амбасади З'єднаних Стейтів Америки, заявив, що він „ненавидить Леоніда І. Брежнєва" і що бажає виїхати до ЗСА. Амбасадор Малколм Тун, — уважаючи моряка духово „незбалянсованим", — викликав совєтську міліцію і дозволив її увійти до приміщень амбасади. В часі розмови совєтських поліційних чинників з Власенком у приміщенні було чути звуки подібні до вистрілів з пістоля, як про це опісля ствердили службовці амбасади, після чого міліціянти винесли на носилках тіло моряка і поклали до амбулянсу. З інценденту виглядає, що амбасада не мала навіть свого представника в часі переговорів міліції з Власенком.

Совєтська преса, обвинувачуючи за те американців, заявляє, що це не перший випадок коли службовці амбасади запрошували совєтських громадян до своїх бюр. „Треба надіятись, що цей інцедент служитиме пересторогою на майбутнє", — пише у повчаючому тоні газета.

Іранський уряд обіцяє присвятити „спеціяльну увагу" національним меншинам

Тегран. — Після запеклих збройних зударів між іранськими військовими частинами і курдами, які тривали кілька днів в місті Санандадж і околиці, як теж з уваги на те, що тепер проходять бої з туркменами, які заселюють східньопівнічну частину Ірану, як теж Туркменську ССР та частини Афганістану, новий іранський уряд прем'єра Меґді Базаргана і мусулманського провідника Аятолли Хомейні в середу, 28-го березня, обіцяв, що уряд і нова конституція, яку тепер виготовляють, присвячуватимуть „спеціяльну увагу" національним меншинам.

Текст нової конституції має бути оприлюднений після загального референдуму, що мав відбутися в п'ятницю, 30-го березня, в якому населення мало б вирішити, чи Іран буде „ісламською республікою".

Однак, з інформованих джерел повідомляють, що в проєкті нової конституції нема постанов про федеративну систему, чи широку автономію для національностей. Тому речники курдів, які живуть в західньо-північній частині Ірану, як теж в частинах Іраку, Сирії, Туреччини та Совєтського Союзу, та представники туркменів заявляють, що не братимуть участи в референдумі.

Іран є багатонаціональною країною в якій живе понад 30 народів. Іранці (перси) становлять менше ніж половину населення країни і тому спостерігачі передбачають, що в недалекому майбутньому дійде до навіть частіших конфліктів між урядом і різними національними меншинами, які вимагатимуть ширшої політичної, національної, культурної та релігійної автономії.

Відбудуться окружні конференції організацій УВФ

Ню Йорк. — У пляні цьогорічних Окружних Конференцій Організацій Українського Визвольного Фронту, метою яких є головно скріплення організаційного зв'язку і обмірковання проблематики організацій УВФронту та сучасного положення в Україні, відбудуться наради відділів і осередків ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ, СУМ, ТУСМ, Т-ва кол. Вояків УПА і ПАБНА в Ню Йорку — 31 березня і 1 квітня, Філядельфія — 7 і 8 квітня, Чікаго — 28 і 29 квітня, Боффало — 5 і 6 травня та Лос Анджелес — 12 і 13 травня.

Конференції відбуватимуться на протязі двох днів при чому в суботи відбуватимуться спільні окружні наради організацій УВ-Фронту, а в неділі — окремі наради відділів і осередків поодиноких організацій.

В програмі Конференцій, що проходитимуть у 50-річчя постання ОУН, Голови організацій УВФ виголосять ряд доповідей, після яких відбудеться дискусія. Доповідатимуть: ред. І. Білинський — „Український визвольний націоналізм — шлях і мета"; мґр У. Целевич — „До проблеми русифікації України"; М. Шміґель — „СУМ і наше довкілля"; А. Прядка — „Огляд діяльности ТУСМ"; М. Ковальчин — „Вклад ОУН в організування УПА"; та інж. В. Гладкий — „Огляд праці ПАБНА".

Під час вечірніх зустрічей членства організацій УВФ з громадянством, у суботи, доповідатиме д-р М. Кушнір на тему — „Націоналістичні семафори".

У Конференціях братимуть участь представники всіх відділів і осередків Організацій УВФ, а в місці відбування Конференцій також і членство.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

У БІБЛІОТЕКАХ ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУДУТЬСЯ ВИСТАВКИ З НАГОДИ „РОКУ ДИТИНИ"

Філядельфія, Па. — Заходами 98-го Відділу Союзу Українок Америки в місцевих бібліотеках відбудеться ряд виставок, виступів лялькового театру й показів писання писанок.

Перша виставка відкрилась у п'ятницю, 30-го березня, у головній бібліотеці в Лоґан при 19-ій вул. і Парквей. Виставка включає дитячі вишивані сорочки, українські ляльки, книжки, складанки, писанки тощо. Ця виставка триватиме до кінця травня. В середу, 4-го квітня, в бібліотеці Голмсбурґу, при вулицях Френкфорд і Гартел, о год. 7-ій увечері відбудеться програма про українські великодні звичаї. Виставки у бібліотеках Філядельфії проходять в рамках відмічення „Року дитини".

ДВА КОНЦЕРТИ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ

Ірвінґтон/Ню Йорк. — Український Музичний Інститут Америки влаштовує два концерти української музики в Ірвінґтоні і Ню Йорку в пам'ять проф. Меланії Байлової. Концерт в Ірвінґтоні відбудеться в неділю, 8-го квітня ц. р., о год. 4-ій по полудні в залі УНДому при 140 Проспект евеню, а другий в Ню Йорку в суботу, 2-го червня ц. р., о год. 2-ій по полудні в Карнеґі Рісайтел голл, 154 Захід 57-ма вулиця. Виконавці: учні УМІ Відділів Ню Йорк, Нюарк, Ірвінґтон, Філядельфія, Вашінґтон.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії).

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нові контроверсії в СССР

В четвер, 28-го березня ц. р., до Совєтського Союзу вибирався з трьохденною візитою президент Франції Валери Жіскар д'Естейн, щоб, як інформували французькі й совєтські газети, які, до речі, інтенсивно підготовляли психологічний грунт для приїзду французького гостя, перевести довші розмови з генеральним секретарем ЦК КПСС і головою Президії Верховної Ради СССР Леонідом Іллічем Брежнєвим й іншими совєтськими верховодами на тему поглиблення політичної, економічної, культурної та технологічної співпраці між обома країнами.

Однак, несподівано для президента Франції і західніх дипломатів акредитованих в Москві, кремлівські володарі вирішили відкликати приїзд Жіскара д'Естейна до Совєтського Союзу, мотивуючи своє поступування тим, що, мовляв, Леонід Брежнєв захворів грипою і перебуває тепер поза Москвою на лікуванні.

До речі, про хворобу Брежнєва і евентуальний його відхід від активного політичного життя ходять вже чутки віддавна, принаймні від літа 1977 року, коли то комуно-московський „цар" зник був з політичного овиду на кілька місяців, нікого не приймав на авдієнцію й навіть не зустрічався з лідерами комуністичних держав. Ходили тоді чутки, що він бореться із затяжною хворобою та що в Кремлі числяться з евентуальною зміною. Численні совєтознавці подавали вже навіть можливих наслідників Брежнєва і прогнози „завтрішньої" совєтської політики, головно закордонної, яка, згідно з передбаченнями знавців, мала б „докорінно" змінити світ.

Невідомо, чи був це черговий совєтський обман чи хвороба Брежнєва була справжньою (деякі познаки цієї хвороби були помітні при його відвідинах Західньої Німеччини літом 1978 р.), але Брежнєв знову повернувся до „активної служби" і став діяльним у політичному житті, як перед тим.

Немає сумніву, що з політичним спадкоємством і відходом Брежнєва треба числитися і воно наступить сьогодні чи завтра. Йому минуло 72 роки в грудні 1978 р., Косигінові 75, а найстаршому членові Політбюра вже 80. Отож зрозуміло, що проблема політичного спадкоємства в Совєтському Союзі дуже актуальна під теперішню пору. Хвороба кремлівського верховоди може бути справжньою, тим більше тому, що йдеться про дещо заприязнену Францію, яка зрезигнувала з активної участи в НАТО і обмежила свої військові зв'язки із З'єднаними Стейтами Америки з метою усамостійнення своєї закордонної політики та військової і політичної стратегії.

До речі, питанню спадкоємства в СССР була присвячена спеціяльна конференція, яка відбулася заходами Державного департаменту й Вашінгтонського Джорджтавнського університету в Вашінгтоні. Побачила світ також книжка з тією ж самою тематикою — „Совєтська спадкоємність: керівництво в переходовому періоді", в якій зокрема підкреслюється, що в СССР існує політична й соціяльна еліта, до якої належить тільки один відсоток населення, а члени її посідають не тільки політичну владу, але також усі інші привілеї. Серед цієї своєрідної совєтської „аристократії" є біля 9 відсотків молодшого покоління, яке по-своєму розглядає сучасні політичні та економічні проблеми, але від якої не слід очікувати великих змін, бо вона й далі боронитиме свої привілеї і свою необмежену диктаторську владу. Запровадженню в життя якихось реформ перешкоджатиме їй загальна консервативна політична лінія СССР. У цій констеляції не важливі міркування, чи до влади прийде ленінградець Романов, чи українець Щербицький, чи близький друг Брежнєва Черненко, бо кожний з них мусітиме спочатку розбудувати свою владу, як це робили їхні попередники на цьому становищі, заздалегідь усуваючи опозицію.

Ось так ненароком французький президент Жіскар д'Естейн став приводом до чергових спекуляцій на тему совєтського спадкоємства, хто знає, може й справжнього цим разом.

М. Стиранка

ДЕМОКРАТІЯ — ЄДИНИЙ ҐАРАНТ СТАБІЛЬНОСТИ

Ми є свідками щораз то нових потрясень в різних країнах, воєн і революцій і пов'язаного з цим терору, масових убивств, людських терпінь. І ніби все це, як твердять спричинники всяких революцій та воєн, діється в ім'я кращого майбутнього людства, в ім'я соціяльної справедливости, свободи, національного визволення тощо, а то й навіть в ім'я релігійних вірувань.

Гляньмо, що діється в Ірані, де різні релігійні фанатики, використовуючи політичні шумування проти шаха і людську темноту, привели країну, що мала б бути вимріяною ними „ісламською республікою" до стану терору, анархії та безправ'я. Ми є теж свідками, як деякі, пов'язані з Москвою сили, використовують це становище в Ірані для того, щоб цю країну „вщасливити" новим „кращим" комуністичним ладом.

Проте відомо, як такий „кращий" комуністичний лад виглядав в Камбоджі „червоних кмерів", не говорячи вже про „совєтський комуністичний „рай" з його мільйоновими жертвами. Здобувши владу в Камбоджі з виписаними на своїх прапорах гаслами справедливости та волі, „червоні кмери" протягом короткого часу винищили два мільйони людей (дехто каже три, докладно невідомо), силою і терором намагаючися здійснити свої фанатичні „ідеї" також ніби комуністичного „раю". Але де існує ґарантія, що в'єтнамські комуністи, які, користуючися допомогою Москви, опанували тепер Камбоджу й гаряче засуджують терор „червоних кмерів", не чинитимуть свого власного терору й насильства над людьми. Відомо ж бо, що й у В'єтнамі „будівництво комунізму" проходить на совєтський лад.

А на іншому кінці світа, в Північній Ірляндії ось уже десяток років проходить жорстока домашня війна, тлом якої є з одного боку релігійний фанатизм, а з другого націоналістичне засліплення ІРА, яка масовими терористичними актами хоче, проти волі більшости населення, домогтися об'єднання Ірляндії. І це діється в країні, де досить глибоко закорінені демократичні традиції. Проте сили фанатизму й анархії перемогли їх і діють приводячи до терпінь, масових жертв і нещастя тисячі людей.

Нещодавно в Мехіко відбулася конференція латиноамериканських єпископів, на якій Папа гаряче обороняв мільйони соціяльно поневолених людей цього континенту. Цим континентом також час від часу потрясають різні революції, які цілком не змінюють напівфеодального ладу, а тільки дають можливість до влади й наживи новим клікам. А соціяльне безправ'я, нужденне животіння мільйонів південноамериканських бідняків і далі належить до традиційних недуг Південної Америки. Все це час від часу приводить до нових політичних потрясень без того, щоб хоч частина недуг була зліквідована.

Своєрідну „стабільність" політичних та соціяльних стосунків можна спостерігати в країнах так зв. соціялістичного блоку на чолі з СССР. Але ця стабільність позірна, обманчива. Вона побудована на широко й глибоко розбудованій системі тоталітарного насильства й контролі над людьми, що здійснюють в цій системі, як це правильно підкреслив Валентин Мороз — ролю ґвинтиків. Гасла демократії, свободи людини, соціяльної справедливости й побудови соціялізму, гасла рівноправности всіх народів, ніби здійсненого в тій системі — мають тільки голословно-пропагандивне значення. Вони вживалися навіть за часів, коли від масового сталінського терору гинули мільйони людей. Вживаються й тепер, коли совєтські танки ліквідували чехо-словацькі „нові шляхи до соціялізму", коли за кожне вільнодумне слово, за кожну критику, яка виходить поза рамки казенщини, замикають до концтаборів, а „сторож нового ладу" КҐБ змушує до мовчання мільйонів. Отож, ця „соціялістична" стабільність побудована насправді на насильстві і по своїй суті мало чим відрізняється від цієї „стабільности терору", що її хотів завести фашизм, чи від стабільности ладу всяких південноамериканських диктатур, чи диктатур африканського й азійського континентів.

На тлі останніх революцій та воєн у різних частинах світу, на тлі соціяльної несправедливости, національного поневолення, й терору стосованого супроти мільйонів людей та пов'язаних з цим мільйонових жертв — тільки країни Заходу є тими, можна сказати, островами серед бурхливого моря, в яких існує справжня політична та соціяльна стабільність. Завдячувати можна це не так високому технічному розвиткові цих країн, навіть не так високому станові освічености людей в тих країнах, як саме головній основі, на якій такий стан міг здійснитися — демократичним вольностям. Тільки в країнах Заходу чи пак в цілій його гемісфері (Західня Европа, ЗСА, Канада, Австралія) встано-

(Закінчення на стор. 3)

Я. Гайвас

МЕЖОВИЙ СТОВП

[2]

Три „ні"

Важке було положення Ізраїля в часі переговорів, які довели до цього миру. Хоч Ізраїль озброєний „до зубів", а його армія якісно перевищує набагато разів арабські армії, але арабів понад сотню мільйонів, а ізраїльтян тільки понад три. За арабами стоїть СССР, який уже не раз доказав, що готовий сам піти й інших штовхнути на всяку воєнну авантюру. Знов же союзник Ізраїлю, ЗСА, в силу існуючих умов мусить берегти не так своїх національно-державних інтересів, як інтересів свого господарського світу, а відомо, що купці найгірше не люблять воєнного риску, вони завжди воліють „торгувати, як воювати" і готові боронитися тільки тоді, коли їх уже схопили за горло... Отже вони тиснули на Ізраїль, щоб той годився „за всяку ціну". А на це Ізраїль погодитися не міг.

Щойно коли настали теперішні передумови і Єгипет мусів з підписанням договору спішитися, спішилися також і ЗСА, до договору дійшло. Але заки Бегін згодився і переконав до нього більшість ізраїльських політичних партій, він виразно і безкомпромісово в часі дебати у Кнесеті, ізраїльському парляменті, заявив три „ні".

Перше ні : Ізраїль ніколи не повернеться до кордонів з-перед шостиденної війни 1967 року. У війні цій, яку спровокував покійний єгипетський президент Нассер, жидівське військо протягом шости днів по черзі побило єгипетську, сирійську і армію королівства Йорданії разом з їхніми союзниками, які прибули з інших арабських країн.

Друге ні: Єрусалим є і залишиться єдиним і неподільним, столицею Ізраїля.

Третє ні: Ізраїль ніколи не допустить, щоб на заселених арабами теренах в Ізраїлю, історичних провінціях Самарії і Юдеї, та в Ґазі постала самостійна палестинська арабська держава.

За всіх інших умов такі рішучі три ні, були б комплетно зірвали мирні переговори. В існуючих умовах на них замкнули очі. Значить Ізраїль виразно заявив, чого він хоче і до чого буде стриміти.

Іслям, панарабізм, націоналізм

Іслям, релігія Махоммеда, завжди була в народів, які цю релігію визнавали, а зокрема є тепер в гущі існуючих конфліктів, якоюсь неначе надбудовою. Чимсь, що стояло понад національними, державними, груповими й іншими інтересами. Іслям ще й сьогодні є одним з фундаментів, не раз вирішним у побудові і політиці ісламських держав. Ось на наших очах Аятолля Хомейні хоче перетворити Іран в Ісламську державу. Іслям мав початок державі Пакістану, Індія бо поділилася тільки на тій підставі на властиву індійську державу і Пакістан. Правда зовсім недавно Пакістан роздвоївся і єдність релігії не допомогла втримати його.

Другим моментом, що в'яже Єгипет — це панарабізм. Від десятиліть панарабізм є „само зрозумілий". Арабська Ліга має 21 членів, які згідно з конституцією повинні жити в згоді, всі конфлікти полагоджувати мирно, мати спільні інтереси. Але ж які існують спільні інтереси між просовєтським Іраком і Савдійською Арабією? Або Ливаном і Сирією, що його окупувала? Або Альжирією і Марокком, які недавно воювали між собою, бо такі були між ними непроходимі конфлікти національних інтересів? Отже ясно, що панарабізм, Арабська Ліга не мають якихсь значніших творчих можливостей і успіхів, але вони відіграють величезну негативну ролю у формуванні окремих арабських національних держав, в їхній національній емансипації. Панарабізм є побічно негативним елементом у розвитку арабських народів, як панславізм був у життю слов'янських народів. До того панславізм ще був інструментом російського імперіялізму. А панарабізм знов же був використуваний арабськими екстремістами для змушування інших арабських країн підтримувати їхні екстремні, для тих інших арабських країн не раз шкідливі, вимоги.

З тими двома елементами мусить дати собі раду теперішній Єгипет, мусить їх поставити на відповідне місце й унешкідливити їх спроби вирішувати напрямні єгипетської національної політики, якщо хоче успішно перевести в життя основні свої ідеї. Першою з них є витиснути вплив Москви зі суміжних просторів, а другою інтереси єгипетського народу, єгипетської держави, їхнього внутрішнього добробуту й зовнішньої сили закріпити як домінуючий визначник поступування. Єгипет має велику традицію, давню й найвищу серед арабів культуру, найбільший він числом населення, його знамените геополітичне положення дають усі можливості до того, щоб у майбутньому він був направду домінуючим чинником на Близькому сході. І про це мріє Садат. А для цього йому треба миру, а не війни з Ізраїлем.

[КІНЕЦЬ]

З МОГО ВІКНА

ГОРОСКОП

Гнат Харлампович — людина не теперішня. У нього небуденний талант відчувати — передбачати прийдешнє.

Правда, начитавшись отих гороскопів у „Дейлі Нюз", йому зразу ввижається майбутність, бо там пророцтва лежать, мов на гладкій долоні.

Якось, недавно, в гороскопі стояло таке: — „Твоя фортуна прилине до тебе з віддалі. Гроші лежать у землі, їх треба вміти підіймити. Не зраджуй твоєї таємниці нікому, поки не зловиш пливкого щастя у долоні. Не святі горшки ліплять"...

Що воно може бути? — думав Гнат. Не спав, не їв, не голився, лиш думав, думав, і думав.

І врешті, одного дня, прояснилася його голова й світла, виразна картина розстелилася панорамою перед його очима.

Так, безперечно так, він знає, як братися за діло, що робити.

А тут і гроші ввижаються йому, пливуть прудкою лявіною, і він уже не скромний пенсіонер, а дука, багач, більйонер...

Гнат Харлампович виходить на свій городчик, міряє кроками відстань сюди й туди, нюхає, нюхає і нюхає, та націлюється лопатою на те місце, де літом ростуть помідори. — Тут буде моє щастя, тут будуть литись більйони...

А сусідка, Гафія, що зчаста заглядала крізь паркан, спитала його цікаво: — Що ж ви там, Гнаточку, загубили, за чим шукаєте, голубе?

— Щастя шукаю, Гафіє, воно лежить під ногами, треба його вміти пронюхати, от і все.

— А що ж ви з отим щастям робитимете, сусіде, кажіть!

— Багато корисних і путніх діл, як роблять сучасні філантропи.

— Що саме, скажіть, прозрадьте!

Гнат хвилинку мовчав, а потім став говорити: — Онде, на тому місці, де має стояти майбутній дім пенсіонерів, посаджу вербу, а на ній повішаю грушки. Під отою вербою посаджу грядку часнику, хай підростає про всяке.

Ювілятові, Іванові Дурбакові, куплю в дарунок нову течку, бо стара зовсім розлізлася, а хвиля регіональних з'їздів ось, ось, і вже надпливає.

Нюйоркським Союзянкам заінсталюю рухомі сходи, щоб вони, огрядненькі, легше добивалися до своєї високої домівки.

Івасеві Керницькому куплю „ґвинтівку" на пострах отим хуліганам, а під його вікном, біля самітнього клена, посаджу три „невісти", тополю, вербу та берізку, хай шумлять йому, зеленіють, правдивим пахучим лісом.

Всім шановним Сеньйорам, що приїдуть на з'їзд Емеритів, заплачу курси „диско", бо вальці давно вже не модні.

З даху будинку Павла Гука, в Джерзі Ситі, урухомлю малий гелікоптер, щоб носив до Літературно-Мистецького Клюбу постійних „заграничних" гостей.

— А що ви, Гнатику, подаруєте Літературно-Мистецькому Клюбові?

— Нічого, душко. Він має все, що треба.

Має добру голову, роботящі руки, та точного, мов компютер, Б. Б.

Каса й буфет — в найкращій, сталій обсаді, а заля — повна слухачів, що ж більше треба? Та ви, Гафієчко-серце, не відривайте мене від роботи, бо час біжить, а я не вкопав ще багато.

Гнат метнувся за свердликом, та став свердлити глину.

Хутко пірнув у пропадисту діру, тільки зо землі сторчали його зелені патинки.

А потім сів відпочивати, нюхав, нюхав і нюхав, аж розсердившись дуже, проговорився уголос. — А де ж вона, ця нафта, що мені булькала в гороскопі?

А маленька пташина, що сиділа на жовтій форситії, стала весело щебетати: „Пріма Апріліс, Пріма Апріліс!!!"

Іванна Савицька

З НАШИХ БУДНІВ

БРАТНЄ МІСТО

На початку Великого Посту відвідав політичний перелаз у Ню Йорку один з філядельфійських патріотів і ні з того, ні з сього, зачав мене сповідати:

— Чому ви, — спитав мене, — пане письменнику іґноруєте Філядельфію?

— Як це так — „іґнорую"?

— А так, що нічого не пишете про наше славне місто. Ви хіба забули, що сказав на конвенції УНСоюзу в Піттсбурзі тоді ще головний радний, доктор Богдан Футей?

— Ну, що сказав?

— Що сонце сходить і заходить між Ню Йорком і Філядельфією. Тобто, ці міста є два найважливіші пупи українського світу, все інше — не рахується! Ви ж, не во гнів вам кажучи, концентруєте всю вашу увагу на цьому першому пупі, нюйоркському: другий — ніби для вас не існує! А хіба ми від мачухи?

І почав вираховувати на пальцях усі ті „атракціони", якими славиться Місто Братньої Любови:

— Ми маємо свою „Америку", своє „Провидіння", своє „Вознесіння", свій Зудак, свій ОМУС, свого Насевича, свою катедру, свій хор „Прометей", своїх „Соловейків"!

— Але не маєте такого політичного перелазу, як клюб „Лиса Микити", — перебив йому так званий „ливанський амбасадор".

— А клюб „Тризуба" то що, пес? — наіндичився гість з Філядельфії. — Треба не дерти носа вгору, а приїхати до нас і послухати, які знамениті панелі відбуваються на нашому перелазі! Правда, деякі давні бувальці клюбу вже переставились, на жаль, до Факс Чейсу, але поволі наростає, слава Богу, нова зміна. Ось, наприклад, коли зійдуться студійці Ладзя Шашаровського, та як стануть продовжувати традицію, то аж серце росте з радости, що в нас є така молодь!

У цьому місці голос у нашого дорогого сусіда заломився і патріотична сльоза потекла в кучеряву бороду...

— Дайте подвійну кокаколю! — скомандував.

Щойно потім мені пояснили, що в дорогого сусіда є твердий характер і під час Великого Посту він навіть не подивиться на чарку! Та це мабуть коштує йому багато нервів, бо він тоді непотрібно хвилюється і з доброго дива готов наговорити вам усякої-всячини...

Ікер

о. Семен Гаюк

ДЕЩО З ІСТОРІЇ УАПЦ

КОНЕЧНІ ЗАУВАЖЕННЯ ДО ОДНИХ „СПОГАДІВ"

[6]

Згодом, виїхавши з Европи до Канади, о. Сагайдаківський співпрацює з митр. Іларіоном, який в той час і сам не був ще зорієнтований у реальній дійсності та докладав не малих зусиль до створення своєї окремої юрисдикції в Канаді. Але, будучи щирим українським патріотом та людиною практичною, митр. Іларіон дуже скоро визнав уже існуючу Греко-Православну Українську Церкву та погодився стати її митрополитом. У нових змінених обставинах здавалося б, що й о. Сагайдаківському, як клірику митр. Іларіон, ради добра й спокою в Церкві Святій, треба було так само увійти в число кліру Греко-Православної Церкви в Канаді, припинивши, звичайно, всяку непотрібну боротьбу, яка була на втіху тільки наших відвічних ворогів. І замість сподіваної допомоги своєму єпископу, в юрисдикції якого він перебував на рідних землях і в Канаді, він, немов одержимий нечистим, починає ще запеклішу боротьбу з Греко-Православною Церквою в Канаді, з її Проводом, з митр. Іларіоном та намагається довести цілковиту їх неканонічність. Інакше кажучи, згідно з твердженнями о. Сагайдаківського, УАПЦ з 1921 року не канонічна, УАПЦ з 1942 року не канонічна, митр. Іларіон не канонічний. І так без кінця. Тільки він, о. Сагайдаківський, чистий як кришталь та єдиний поборник канонічности і чистоти віри. Тоді як його „Спогади" з усією очевидністю виявляють повну відсутність належного зрозуміння автором тих вийняткових історичних обставин, в яких відбувався змаг за визволення Церкви і народу з-під чужого поневолення.

Без належної аналізи знаменних подій національного відродження, без глибшого зрозуміння вийняткових і вельми скомплікованих історичних обставин, зрештою і без глибшого знання церковних канонів, їх поступового виникнення, наростання та применення до актуальних потреб церковного життя, о. Сагайдаківський дає надто суб'єктивну оцінку всім подіям в Українській Православній Церкві. Просякнутий застарілим фарисейським квасом та фанатичною ненавистю, що могла б дорівняти хіба тільки фанатичній ненависті відомого московського протопопа Авакума, він, з кількома своїми однодумцями, розпочинає запеклу боротьбу з українською православною церквою в Канаді. Забувши про християнські чесноти любови і смирення, що являються найпершими чеснотами для кожного справжнього пастиря, забувши про конечність підпорядкування Божій волі, без якої „нічтоже бисть, еже бисть", о. Сагайдаківський закладає свою „собственную парафію" і з неї робить всякі „ворожі вилазки" супроти української Церкви.

Потвердженням повищого нехай послужить наступна подія. В травні 1960 року в м. Торонто, за ініціятивою грецького митрополита Атенагораса, мала відбутися „Маніфестація Православія", в якій повинні були взяти участь православні парафії всіх національностей, а в тому числі і представники Української Греко-Православної Церкви. О. Сагайдаківський повів шалену агітацію проти участи Української Церкви в згаданій всеправославній маніфестації. Він бігав (свідомо вживаю це дієслово) до всіх священиків, він бігав до російського єпископа Віталія, благаючи не допустити українців до участи. Не маючи змоги спекатися цього докучливого захисника канонів, один з організаторів цієї маніфестації архим. Аббуд резонно відповів йому, що, мовляв, сьогодні Українську Церкву ви можете вважати не канонічною, а завтра вона буде канонічною

У висліді цих до непристойности метушливих заходів о. Сагайдаківського проти Української Церкви, його самого ганебно було виключено від участи в згаданій маніфестації.

Маніфестація відбулася й без Сагайдаківського, а о. д-р Семен Савчук, як представник Української Церкви в Канаді, після румунської принцеси Юліяни, був головним промовцем.

Відвідини митр. Атенагорасом Вінніпеґу, колеґії св. Андрія та співслуження з митр. Іларіоном Огієнком було не до вподоби всім москалям. На митр. Атенагораса посипалися всякого роду наклепи до патріяршого екзарха в Ню Йорку арх. Яковоса, до Вселенського Патріярха, внаслідок яких митр. Атенагораса було перенесено з Канади до Англії, що викликало несамовиту радість, поєднану з кпинами, в о. Сагайдаківського.

Заохочений таким успіхом він їде до Стамбулу, потрапляє на авдієнцію до Вселенського Патріярха і дає волю своїй непогамованій злобі до української церкви.

Як виходить наяв з його розповіді про цю авдієнцію, його очорнення української церкви та української ієрархії було таке вульґарне, що Святіший Вселенський Патріярх кілька разів намагався перервати ябеду та припинити ці бридкі інсинуації.

Проти Української Православної Церкви, а зокрема проти митр. Полікарпа, з особливою ненавистю виступала Московська патріярхія в усіх своїх виданнях та коштовних публікаціях.

Відомо, що в Україні українська церква в наслідок жахливого поліційного терору, офіційно припинила своє існування. Однак Українська Православна Автокефальна Церква існує у вільному світі, що зовсім не відповідає інтересам Москви. Для того Москва вживає всіляких доступних їй засобів, щоб, яко мога, підірвати престиж УАПЦ найперше всього серед вірних, збаламутити їх всілякими теревенями про канонічність та благодатність, а перед іншими автокефальними церквами у світі здискредитувати УАПЦ та її ізолювати. Постійні доноси Московської патріярхії до Вселенського Патріярха та до проводів всіх автокефальних Церков є добре відомі саме з вищезгаданих совєтських церковних публікацій.

Тож само по собі напрошується питання, чию місію у Вселенського Патріярха виконував о. Сагайдаківський? Кому він старався прислужитись? Можна було б багато писати про це і зробити більше закидів лише словами нашого великого Кобзаря, що вповні стосуються як до автора „Спогадів", так і до подібних йому:

„А тим часом перевертні
Нехай підростають,
Та поможуть москалеві
Господарювати,
Та з матері полатану
Сорочку знімати!
Помагайте ж, недолюдки,
Матір катувати!"

6. Кінцеві зауваження та висновок

В „Спогадах" о. Сагайдаківського є чимало тенденційно насвітлених подій, з очевидним наміром спрямувати читача в бажаному для себе напрямку.

Так, наприклад, оповідаючи про своє служіння в парафії Городиславичі на Холмщині та про всілякі

(Закінчення на стор. 3)

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

УСПІХИ НАШОЇ МОЛОДІ

Ляриса Бих — у заряді великої біржової фірми

Ляриса Бих

,,Шірсон, Гейден енд Стовн'' — це одна з найбільших брокерських компаній американської біржі при Волл стріті, що в кінці минулого року нараховувала 4,200 працівників, включно з 1,700 брокерами в 134-ох американських і закордонних відділах цієї фірми. Оперуючи 139-мільйоновим капіталом, фірма ,,Шірсон'' зайняла місце серед ведучих т. зв. ,,Великих 8'' інвестиційних компаній.

Поріг саме цього велетня Волл стріту в кінці 1977 року відважно переступила 21-річна Ляриса Бих, яка тоді щойно скінчила, — за 3 і пів року, бувши на ,,Листі Декана'', — Монтклер Стейт коледж в ділянці бизнесової адміністрації.

Дочка відомого уролога д-ра Мирослава та п-і Ніни Бихів Ляриса народилася у 1956 році в Брукліні, Н. Й. Вже в шкільних роках вона не задовольнялася засадою ,,аби зробити, аби відбути''. Бувши ученицею як початкової, так і середньої приватної школи ,,Коліджієт'' у Пассейку, Н. Дж., вона отримувала високі оцінки в науці і, діставшись на ,,почесну листу'', була прийнята в Крайове Почесне Товариство.

Це не перешкоджало їй успішно навчатися у Школі Українознавства при УККА, Відділ Пассейк-Берген; брати активну участь у Пласті та бути кожнорічною учасницею пластових таборів. Згодом Ляриса стала виховницею новачок та писарем пластової станиці в Пассейку. В 1973 році Ляриса репрезентувала українську громаду околиці Пассейк-Берген як ,,Міс Україна'' під час святкувань 100-річчя Пассейку.

На своїй першій посаді асистента віцепрезидента по інвестиціях в фірмі ,,Шірсон'' Ляриса невдовзі звернула на себе увагу непересічними здібностями. Компанія порекомендувала і спонзорувала її на курс стакброкерів.

Шість місяців напруженого навчання завершилися успіхом, і, склавши іспити, Ляриса в 22 роки стала однією із наймолодших між 1,700 брокерами ,,Шірсон, Гейден енд Стовн'', діставши титул ,,Investment Executive'' Недарма ж бо вона належить (і є скарбником) до старшопластунського куреня ,,Тих, що греблі рвуть''!

Родина д-ра М. Биха, включно з Ларисою і її братом Борисом, є членами 25-го Відділу УНСоюзу.

Тамара Кардашинець

ДЕЩО З ІСТОРІЇ...

(Закінчення зі стор. 2)

труднощі серед своїх і чужих, він, між іншим, каже таке: ,,У Городиславичах мав двох активних комуністів: Яків Кобецький і Іван Антонів. Значного впливу вони не мали, але пропаганду вели''. Відразу після цього він оповідає про іншу подію, яку довірливий читач, знаючи, що в селі були комуністи, може пояснити собі впливом комуністичної пропаганди. ,,В один час, каже він, я відмовився внести до церкви для відслуження похорону тіло 92-літньої Анни Іванчук. Упродовж 73 років вона не була в церкві, хоч мешкала зовсім близько, не сповідалася, забороняла внукам співати в хорі. Чин похорону я відправив на могилках. Один з синів недоброї пам'яті старої бабці Іванчук на мене скаржився. Митр. Діонісій скаргу відкинув і моє поступовання схвалив'' (стор. 103).

Проте, на нашу думку, це зовсім не так. З історії многострадальної Холмщини ми знаємо, що після насильного переведення Холмських уніятів на московське православіє в 1875 р. десятки тисяч греко-католиків не прийняли православія і залишились т. зв. ,,упорствуючими''. Після царського декрету у 1905 році про свободу віровизнання багато з тих ,,упорствуючих'' приєдналось до римо-католицтва і разом з латинством прийняли також польську народність.

Автор розповідає про подію, що сталася в 1934 році, про похорон св. п. Анни Іванчук, яка померла маючи 92 роки життя. Автор, як місцевий православний священик, відмовився внести небіжку до церкви на тій, мовляв, підставі, що вона упродовж 73 років не ходила до російської церкви, хоч, як він твердить, мешкала близько, не сповідалася та й забороняла внукам співати в церковному хорі. Пишучи про все це він не дає ніякого пояснення, чому саме небіжка не ходила до церкви і як видно не ходила до польського костьолу, бо, само собою зрозуміло, що, якби вона ходила до костьолу, не було б ніякої проблеми з її похоронами, кожний польський ксьондз поховав би її з належними костьольними почестями.

У 1875 році, коли то московською владою проголошено було повну ліквідацію Унії в Холмщині, славній небіжці було 14 років. Це вік, в якому все пережите затримується в молодій пам'яті на все життя. Вона напевно добре пам'ятала усі ті знущання, яких допускалися москалі над близькими їй безборонними людьми. Вона напевно пам'ятала про вийняткове ,,применєніє мєр'' до ,,упорствуючих'' в Дрельові, про розстріл людей біля церкви в Пратулині та про всякі інші дії насилля.

І тому, як вірна дочка своєї рідної переслідуваної церкви, що обгорнула її своїми пеленами при св. Хрищенні, що вперше сподобила її Св. Тайни Причастя, вона обминала церкву своїх поневолювачів. Отже з огляду на її патріотизм та з огляду на членів її родини, які просили автора не робити їм кривди, можна було обійтися без цієї явної дискримінації небіжки Анни Іванчук, так і її родини. В кожному разі подивугідна стійкість небіжки викликає тільки подив та пошану в кожного свідомого українця, незалежно від його віровизнання.

В автора ,,Спогадів'', що ,,возомнив'' себе суворим каноністом, покійна Анна Іванчук заслужила тільки на грубу зневагу.

В часі своєї візити у Львові автор ,,Спогадів'', в товаристві російського ,,батюшки'' відвідує місце спочинку св. п. митр. Андрея Шептицького і разом з цим ,,батюшкою'' співають ,,Вєчную память'' бувшому князеві Греко-Католицької Церкви. Годі повірити в щирість їхньої молитви. Це скорше виглядало на глум.

Потім він відвідує могилу о. Гаврила Костельника і, як пише, молиться біля його могили за спокій його душі, бо о. Костельника він уважає головним спричинником ,,торжества православія'' в Галичині. В даному випадку автор ,,Спогадів'' вже ближчий до правди і в його молитви за душу о. Костельника можна повірити. В цьому переконують нас і його вислови втіхи і задоволення з доконаного розгрому Греко-Католицької Церкви в Галичині.

До своїх ,,Спогадів'' він дає ще окремий розділ з доповіддю о. Г. Костельника на ганебному Львівському соборі в 1946 році, на якому, під явним терором НКВД, було скасовано ненависну Москві Греко-Католицьку Церкву. Вже тільки за це одне, за співчуття червоним москалям в цьому каїновому ділі, за його ненависть до української православної церкви та до української ієрархії, ,,Спогади'' о. Віталія Сагайдаківського повинні бути відкинуті та засуджені, як твір надто суб'єктивний, сповнений ненависти та ворожої пропаганди.

Будьмо знайомі українці всіх континентів!

При кінці 1973 року, заходом д-р Теодозії Савицької, референтки Суспільної Опіки Головної Управи Союзу Українок Америки створено Осередок Листування; його провадить Анна Кравчук, членкиня 86-го Відділу СУА в Нюарку, Н.Дж. Сьогодні цей Осередок нараховує 400 членів із 17-ох різних країн українського поселення а навіть є одна особа з України. Найбільше листів надійшло з Південної Америки та Австралії. Це свідчить про те, що українці тяготіють до свого національного середовища.

Метою Осередку Листування є дати змогу українцям та їхнім нащадкам, розкиненим по всьому світу нав'язати контакт. Листуватися можуть усі — старші, молодші і зовсім молоді. Особи однакової статі чи різної, одружені і неодружені, студенти і учні різного роду шкіл. А переписуватися можна довільно — хто з ким бажає. Початки цього Осередку добрі, хоча чимало членів ще чекає на своїх кореспондентів. І тому ті, хто зацікавлений в листуванні повинен звернутися на нижчеподану адресу, подаючи такі інформації: ім'я і прізвище; вік; суспільне становище чи професія; з ким хочете листуватися; зацікавлення; знання мов; рік студій або кляс для середньошільників. Звертатися прошу на адресу: Mrs. Anna Krawczuk, 26 William St., Maplewood, N.J. 07040, USA.

Подаємо кілька прикладів переписки поміж окремими особами, які належать до Осередку Листування. В Едмонтоні, Канада, на Міжкрайовому Пластовому З'їзді в 1978 році, пластунка юначка Одарка П. з Ню Джерзі зустрінулась із пластункою Іриною С. із Австралії. Вони вже чимало знали про себе, завдяки листуванню, яке провадять протягом цілого року. Яка була гарна зустріч! Але розмови швидко пройшли, бо з'їзд скінчився. Розпочату розмову вони доповнять листовною дорогою, а там може за п'ять років знову зустрінуться в Австралії. Одарка ще листується з українцями з Бразилії та Уруґваю. Може колись і з ними зустрінеться.

У Прудентополі, Бразилії з Колеґії св. Ольги пише дванадцятьрічна Катруся до своєї прибраної матері, бо рідна мати її померла як вона ще була зовсім маленька. Яка радість для неї, коли прийде лист з Америки, а в ньому вирозуміння та любов. Катрусі не раз сниться, що вони разом. А може колись вони ... зустрінуться.

У Ню Орлінс, Люзіяна, п-во К. справляють першу річницю свого вінчання. Коли вдівець пан К. зголосився до Осередку Листування, він ніколи й не подумав, що за кілька місяців одружиться. А від вінчання вже і рік минув.

Багато є таких прикладів, які є тільки користю для тих, що мають змогу листовно познайомитися і втримувати духовий зв'язок із українцями, навіть із найбільше віддалених країн.

Анна Кравчук

ДЕМОКРАТІЯ...

(Закінчення зі стор. 2)

вився й твердо стоїть на ногах лад, побудований на глибоко закоріненній свідомости, що лише людська свобода, пошанування прав людини, побудована на системі законности, вільної критики і самодисциплін людських суспільств, єдино дають можливості для поступу людства, для закріплення соціяльної справедливости, для розвитку економіки й технології.

На тому тлі постав в країнах Заходу лад, який великою мірою забезпечує не тільки людські права, а й соціяльні потреби людства. І ще один доказ, що не в таких чи інших теоріях про найкращий політичний і соціяльний лад, у догматичних мріях про нове ,,щасливе людство'', побудоване на базі нового порядку, не в капіталізмі чи соціялізмі лежить суть вільного суспільства, а в демократії. Не голословній, а справжній, втіленій в життя з усіми його суперечностями. Всі ці суперечності в демократії з усією повнотою віддзеркалюються, часом все це викликає враження хаосу, проте у своєму кінцевому стані творить гармонійний образ життя, що його римляни окреслювали колись як життя ,,гомо сапієнс'', життя розумної людини. Правда, і в рамках демократії частина молоді дає себе часом опанувати мрійництву про старе, віджиле, про новий кращий лад, але саме в рамках три отих суперечностей загрожена власними дітьми демократія перемагає і врешті-решт ці її діти повертаються на її лоно, щоб продовжувати і вдосконалювати систему життя на ній побудовану.

Деякі члени ОПЕК-у проголосили додаткові підвищення в цінах нафтової ропи

Женева. — День після того, як 13 членів Організації країн-експортерів нафти (ОПЕК) у вівторок, 27-го березня, проголосували підвищити ціну нафтової ропи на 9 відсотків і дозволити кожному з членів встановляти „додаткові підвищення", Нігерія заявила, що крім 9-відсоткового підвищення, збільшить ціну кожної бочки своєї нафтової ропи на додаткових 4 долярів.

Альжирія та Лівія вже раніше повідомили, що встановлять 4 - долярові „додаткові підвищення". Отже, ціна бочки нафтової ропи з тих трьох африканських країн може зрости до 18.50 доляра, тобто на 27 відсотків понад підвищення, що їх ОПЕК проголосила минулого вівтірка.

Кілька інших членів ОПЕК-у повідомили, що їхні „додаткові підвищення" становлятимуть .20 доляра на бочку нафтової ропи.

Речники Білого Дому, як теж члени урядів інших країн Заходу гостро зареагували на рішення згаданих країн ОПЕК-у відносно „додаткових підвищень", твердячи, що вже 9-відсоткове загальне підвищення в цінах нафти було надмірним, а „додаткові" 4-долярові та навіть менші підвищення „перестувають всі межі".

Передбачають, що продовж наступного місяця ціна гальона бензини в Ню Йорку та Ню Джерзі зросте на 5 або на 7 центів. Теперішня пересічна ціна становить 70 центів.

Кардинал Касаролі знову у Польщі

Варшава. — У спеціальній місії сюди прибув особистий посланець Папи Івана Павла II кардинал Агустіно Касаролі, який являється секретарем Комісії для зв'язків з країнами Східньої Европи. Кардинал Касаролі заявив на летовищі кореспондентам, що він прибув до Польщі на запрошення міністра внутрішніх справ Польської Народної Республіки Емілія Войташека для ведення переговорів про справи взаємовідносин між Варшавою і Ватиканом, а також для устійнення остаточної дати візити Папи до Польщі.

Представник Ватикану зустрівся спершу з Примасом Польщі кардиналом Стефаном Вишинським, а також відбув розмову з президентом ПНР Генріком Яблонським і прем'єр-міністром Петром Ярошевічем. Загально припускають, що в часі першої візити Голови Католицької Церкви до комуністичної Польщі, Папа Іван Павло II стрінеться також з першим секретарем Комуністичної партії Польщі Едвардом Ґіреком.

Британський прем'єр...

(Закінчення зі стор. 1)

ми, консерватисти одержали б 13 відсотків голосів більше від лейбористів, тим більше, що Консервативну партію чолює тепер дуже енергійна Марґарета Татчер, яка стала б першою жінкою у Великій Британії на пості прем'єр-міністра уряду.

Тому, що Велика Британія не має писаної конституції, вибори повністю залежать від рішення королеви. Звичайні перевибори всеодно мусіли б були відбутися в жовні ц. р., але прем'єр Каллаген відтягав з рішенням, щоб спочатку полагодити справи з робітничими юніями і поправити британську економіку. У своєму виступі лідер Консервативної партії Марґарета Татчер пригадала Каллагенові про великі страйки на переломі 1978-79 років, які спаралізували були британську економіку. Татчер при тому підкреслила, що уряд не прийшов з допомогою народові в цій трудній ситуації і тому він (уряд) мусить відійти і дати місце тим, які мають нові ідеї. Остаточного речення виборів покищо не назначено.

Появилася книжка „У смертельному колі" Степана Федорівського

Сан Дієго, Каліфорнія. — Нещодавно появився новий твір „У смертельному колі" Степана Федорівського. Цей твір, як зазначає автор, є „своєрідним продовженням" двох його попередніх книжок „Нотатки повстанця" (спогади про УПА) та „Молодих паростків" (мемуаристична повість про діяльність ОУН під німецькою окупацією).

„У смертельному колі" — це книжка про підсовєтську дійсність і „певною мірою є твором мемуаристичним".

Автор зазначає, що в його двох попередніх творах „фігурували герої" з прибраними іменами та прізвищами, іноді не подано навіть місцевостей, в яких відбувалися описані події, з метою приховати все від московської розвідки. Натомість „У смертельному колі" подані місця, події, час і люди правдиві, бо згадана вимога тепер втратила актуальність.

Книжка має 239 сторінок. Мовний редактор — В'ячеслав Давиденко, а віньєтний начерк роботи Ліди Китастої.

Кобзарський вечір у Мінneаполісі

У неділю, 25 лютого ц. р. у Міннеаполісі в авдиторії школи св. Константина, відбувся надзвичайно цікавий концерт молодого Квінтету Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка. Цей незабутній виступ наших молодих мистців з показом найбільш улюбленого українського мистецтва гри на бандурі, став дійсністю завдяки наполегливим заходам місцевого ентузіяста кобзарства, інж. Володимира Вовка.

Керівником цієї гарної, репрезентативної групи бандуристів є Петро Китастий з Детройту. Він є одним з ведучих інструменталістів капелі, членом її Мистецької Ради і одним з трьох заступників диригента. Під його вмілим керівництвом, з багатою мистецькою програмою виступили молоді талановиті юнаки, які поза своїм захопленням гри на бандурі, є також студентами різних факультетів, де студіюють різні предмети. Павло Писаренко, тенор-соліст, це наймолодший член капелі. Він часто співає у Детройтській опері та в українському хорі „Трембіта". Михайло Сердюк, баритон, є ведучим інструменталістом у партії других бандур, а Юліян Китастий, який майже від дитинства грає на бандурі, співає, як другий тенор.

Між цими молодими мистцями, особливу увагу звернув на себе Віктор Мішалов, 18-річний студент інженерії з Австралії. Він приїхав до Америки, як стипендист австралійського уряду, щоб побути при Капелі Бандуристів з метою поширення знання кобзарського мистецтва та всебічно удосконалення як концертовий соліст-бандурист. Цей надзвичайно талановитий юнак є учнем Григорія Бажули зі школи Гната Хоткевича. У нього є велике замилування та хист грати на бандурі зіньківським способом — лівою рукою.

У заповненій добірною публікою авдиторії, в тому багато молоді, концерт відкрив і привітав присутніх автор цих рядків, а д-р Анатоль Лисий представив виконавців програми, розповівши про їхню працю і успіхи.

Різноманітна програма концерту . складалася із трьох частин: історичні думи і псальми, інструментальні зразки народної кобзарської та класичної музики та ліричні пісні, гумореска та нові сучасні композиції.

Коли на сцену увійшли молоді бандуристи зодягнені в імпозантні козацькі одяги, присутні привітали їх довготриваними гучними оплесками. Слухачів зразу полонив бадьорий „Запорізький Марш" із старовинними кобзарськими варіяціями. На залі створилася рідна атмосфера, яка зразу об'єднала слухачів і виконавців в одну велику українську родину. Без зайвих перепон, одна за одною лунали, по-мистецькому виконані, бравурні, веселі та сумні мелодії українського народу. Релігійні пісні, як „Святий Боже", зі співом Юліяна Китастого, Псальм XVI сторіччя „Множество аз согріших", у виконанні Петра Китастого, Писаренка і Сердюка, та історичні пісні як „Пісня про Мазепу" в музичному оформленні Мішалова, та „Ой Матінко", перенесли присутніх в добу української давнини, витискаючи в багатьох сльози на очах. Настрій змінився, коли зазвучав „Полтавський марш", „Гетьманський танець", а дальше, народна танкова мелодія „Буковинка". Ще більше веселого настрою внесли ліричні пісні і гуморески, такі як „Зелений явір", у виконанні Писаренка в супроводі бандур і сопілки, „Дворянка", „Сільський адвокат", та ряд інших.

Присутні довго оплескували талановитих виконавців концерту і відпустили їх тільки тоді, коли Петро Китастий заявив, що це був тільки невеликий зразок кобзарського мистецтва, бо 20-го жовтня ц. р. загостить з концертом до Міннеаполісу Капеля в її повному складі.

На закінчення, автор цього допису подякував молодим мистцям за їхню високопоставлену програму і при цьому додав, що як довго український нарід зможе видавати з себе таких молодих людей, так довго буде жити і процвітати його культура і не пропаде його слава.

Запрошений до слова о. прелат д-р Степан Кнап зворушливими словами дякував за приємні хвилини мистецької насолоди і висловив глибоке признання молодим виконавцям мистецької програми за їхню наполегливу працю у плеканні цього славного українського мистецтва в чужому оточенні. Він закликав до ще більших успіхів, бо суспільство яке не зберігає і не плекає своїх культурних надбань не гідне назви культурного народу.

Слухачі концерту ще довго залишилися на залі. Пані з батьківського Комітету Молоді парафії св. Константина, під керівництвом Марії Стець, гостили всіх перекускою, кавою і тортами. На обличчях усіх видніла радість, що за кілька місяців вони зможуть знову почути чарівні мелодії у виконанні наших славних кобзарів, але тим разом під керівництвом сеньйора бандуристів у вільному світі, маестра Григорія Китастого.

Д-р Михайло Козак

Біля Воящької Святині у Керґонксоні

Українська колонія Керґонксону, Н. Й., що його осередком є Союзівка, — постійно зростає. Сюди переселюються не тільки старші віком, але й молодь знаходить працю у поблизьких місцевостях або набуває доми для літнього відпочинку серед чудової природи.

Як і усюди поза батьківщиною, тут переважають вірні Української Католицької Церкви. Одначе, з того часу, як у 1975 році, кол. командант Буковинського Куреня, сотник Петро Войновський власною працею, коштом і на власній садибі, побудував Церковцю Пам'ятник — Воящьку Святиню, — в пам'ять полеглим воїнам-бойовикам ОУН і Буковинського Куреня, оживилося і релігійне життя православних українців. Церковця — Святиня стала зародком майбутньої парафії, яка зможе об'єднати біля себе коло 50 родин православних, які мешкають в околиці Керґонксону.

Улітку в церковці відправляються щонедільні богослуження, натомість у зимі лише у великі церковні і національні свята. Релігійну опіку над воящькою святинею — пам'ятником має прот. о. Константин Калиновський, капелян комбатантів об'єднаних в ОбВУА і УВК (Українському Вільному Козацтві).

Чергове, — на цей раз печальне, — святкування відбулося у неділю, 18-го березня 1979 року, коли молитовно згадували передчасно спочилого Голови ПУН Дениса Квітковського. А відтак, у сороковий день упокоєння, пам'ять зразкової громадянки Евдокії Цимбал. Церковця, вщерть виповнилася молящими. Посередині встановлено воящький прапор — Буковинського Куреня, овинений жалібною стрічкою, сумну урочистість поглиблював малий, але добре зіспіваний хор під вправною диригентурою проф. В. Бакума.

Приґадалося працьовите і жертвенне життя редактора націоналістичного часопису „Самостійність" на Буковині, підпільника, в'язня найтяжчої тюрми в Румунії „Дофтана", в'язня концентраційного табору Саксенгавзен, Члена Проводу, а по смерті Олега Штуля, Провідника ОУН,— незабутнього буковинця — сл. п. Дениса Квітковського.

Пригадалося, — і це було нагородою у слові о. капеляном, — також життя покійної Евдокії, яка перетерпіла знущання, великий голод, переслідування і біди. Вона витривала усі страхіття, щоби допомагати своєму чоловікові, виховати прикладних синів і ще заки відійти у вічність, втішатись своїми мужніючими внуками.

Поминальна трапеза, на яку запросила родина Покійної, відбулася у поблизькому українському ресторані „Лоґ Кебін", де виголошено кілька коротких слів і зібрано по 100 долярів на Духовну Українську Православну Семінарію і на будову Дому Культури у Бавнд Бруку.

Семен К.

Суспільна Служба...

(Закінчення зі стор. 1)

тво у Відні, де біженці з України одержують поради і найконечнішу допомогу перед їх виїздом на поселення в різних країнах. На фінансування цієї поза-крайової допомоги, Централя ССУК переводила в останніх роках окрему збірку під кличем „Поміч Україні", яку цього року переводить-ся від 15-го березня до 30-го квітня 1979.

Так як кожний нарід, українці Канади не можуть обійтись без Суспільної Служби, з послуг якої має право користати кожен потребуючий член нашої громади. Тому Екзекутива Президії КУК закликає всю українську громаду в Канаді, а зокрема Відділи і Представництва КУК та всі свої Складові Організації, підтримати активно працю Централі і Філій ССУК, а де їх немає, поробити заходи для їх зорганізування по порозумінні з Централею ССУК, адреса якої є: 2445 вул. Блур-Вест, Торонто.